

Igehirdetés Hajmáskér, 2006. 10. 29.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a János evangéliumának 10. részéből, a 10. résznek a 11-től a 21-ig terjedő verseiből:  
„**En vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és elszéleszti őket. A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. En vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.**”

Ismét meghasonlás támadt a zsidók között e beszédek miatt. Sokan így szóltak közülük: „Ördög van benne, és őrjöng: mit hallgatok rá?”

Mások ezt mondták: „Nem megszállott ember beszédei ezek. Vajon meg tudja-e nyitni az ördög a vakok szemét?”

Kedves Testvéreim! Jézus szavai több, mint kétezer éve meghasonlást ébresztenek az emberekben. Meghasonlást, hiszen az értelmük nyílt és egyenes, mégis kétezer év távlatából sokak számára megnyílik a lehetőség, hogy a maguk kénye-kedve szerint próbálják magyarázni, és próbáljanak dolgokat belemagyarázni Jézus szavaiba. Éppen ezért Jézus valami olyat tesz, hogy szavait igazolja, és hogy a saját pásztorságát igazolja, amit csak a legkiválóbb vezetők tesznek azóta is, életét adta a saját igazságáért, hogy bizonyítéka legyen annak, hogy amit Ő mondott, az úgy van.

Ugye, mily nagy dolog az igazság, főként akkor, amikor divatos szóval igazságdeficitben élünk. Amikor egyre kevesebb az az ember körülöttünk, akiben megbízhatunk, akire rábízhatjuk az életünket és egyre többször tapasztaljuk azt, hogy zsoldosok veszek körül bennünk, béresei vannak az Istennek, de pásztor, mintha kevés lenne. Minthogyha nem arról szólna ebben a világban a dolgoknak a menete, hogy a mi vezetőink akár az életüket is feláldozzák azért, hogy országnak, nemzetnek, egyháznak jó pásztorai legyenek, hanem sokkal inkább arról, hogy mint béres használják, parancsolgassanak, aztán, ha jön a baj magukra hagyják az embereket. Hogy Jézus milyen jó pásztor volt, jól mutatja az, hogy szinte napok teltek csak el ezek között a szavai között, a tanítás között, és a között, hogy Ő föl is vállalta a jó pásztor sorsát, és előre ment azon az úton, ahol minden embernek járnia kell. Ő nem beszélt arról, hogy maga előtt tereli majd a világ minden népét, mint egy nyáját, és hogy tapossák le neki a legelőt, és ha ismeretlen helyre érkezünk, majd mennek előre a birkák, hanem az élet és halál útján elébe ment a Reá bizottaknak. Mint egy jó pásztor, először lépett be az ajtón, hogy – mondjuk így – biztosítsa a terepet, hogy az utána jövők ne a rettegésbe, ne a félelembe keljenek, hogy menjenek, hanem tudhassák azt, hogy aki ebben az életben, itt a földön jó pásztorunk, Ő fog várni ránk a túloldalon, az élet és halál mezsgyéjének másik oldalán. Egy olyan pásztor, aki ismer minket. Ismeri az arcunkat, ismeri a nevünket, a gondolatainkat, a félelmeinket, azt is tudja, mikor voltunk hűségesek Hozzá, és mikor botlottunk el, mikor voltunk méltók, vagy méltatlanok. És az a jó pásztor így szeret minket, ahogy vagyunk. Elfogad minket. Nem akar elhagyni, ha nem úgy cselekszünk, ha nem az Ő elvárásainak megfelelően éljük az életünket, hanem csendesen figyelmeztet. Van olyan, hogy pálcája és botja utolér, persze. De az ember, ha rájön, akkor azt is meg kell értenünk, hogy még ez a nevelés, amit Ő tesz, az is a mi javunkat szolgálja. És gondolatok bele, Ő egy olyan vezető, aki a szavainak hitelét azzal erősítette meg, hogy kivonult ebből a világból, mégpedig oly módon, hogy meghalt érettünk.

Tudjátok, nagyon sok okos ember nagyon sok bölcsességet mondott már ebben a világban, hogy hogyan kellene csinálni a dolgokat. Ezekből általában később nagy királyok vagy diktátorok lettek, mert a saját bölcsességüket nem alkalmazták önmagukra, és folyamatosan attól rettegtek, hogy azokat az okos dolgokat egyedül ők, és csak ők lesznek képesek végrehajtani. Mert úgy gondolták, hogy nincs más ember, aki átláthatná földön és égen azokat a dolgokat, amiket ők kitaláltak. Mindent megtettek, lehettek bármily bölcssek, de elfelejtették hitelesíteni a szavaikat. A hitelesítés pedig úgy néz ki, hogy magamon kezdem a dolgok végrehajtását. Ha azt mondom, hogy az a jó pásztor, aki életét adja a juhokért, akkor kész kellennem, hogy én ezt megtegyem.

És különösen fontos ez így reformáció előtt. Hogy a szemünkben, az elménkben és a szívünkben egyaránt megforduljunk, hiszen alig két napnyira vagyunk a reformáció emléknapjától, alig két napnyira vagyunk attól, hogy azokról a hitvalló őseinkről emlékezzünk meg, akik készek voltak a hitükért, a gyülekezetükért, embertársaikért, a saját üdvösségükért az életüket is odaadni. Akik nem féltek attól, hogy az ő szavaik meghasonlást keltenek a világban. Akik felvállalták azt, hogy amit mondtak aszerint éltek. Hajmáskérnek is volt rabságba hurcolt prédikátora. Tudjuk azt, hogy itt szinte minden faluban éltek olyan prédikátorok és lelkészek a Dunántúlon, akik vállalták a meghurcoltatást csak azért, hogy hűségesek maradhassanak az ő Urukhoz, a Krisztushoz, csak azért, hogy a rájuk bízott emberek ne veszítsék el a hitüket. Hiszen gondolatok bele, ha holnap én bármilyen külső nyomásra, bármilyen erőszakra engedve megtagadnám mindazt, amiről itt beszélek, vajon odafigyelnének-e arra a továbbiakban.

Jézus jó vezető volt, mert Ő akkor sem tagadta meg, hogy Ő kicsoda és miért érkezett ebbe a világba, amikor az élete volt a tét. Az első keresztyének, a reformátorok, az egyházatyák jó vezetők voltak, mert tanultak a krisztusi leckéből, és bár lennének ma is ilyen jó vezetőink, aki készek és képesek lennének önmagukat is feláldozni azért, hogy számotokra, az egész világ számára hitelesek legyenek.

Kedves Testvéreim! Nagy szüksége van ennek a világnak a jó pásztorra, és nagy szüksége van arra, hogy az emberek lelkében föléledjen a vágy újra a reformáció iránt. Ami nem újítást jelent. És így két nappal reformáció előtt, muszáj beszélni róla. Ugyanis semmit nem lehet megreformálni. Butaság a kifejezés. A latin re-formálni szó azt jelenti, hogy visszaalakítani. A megreformálni az olyan mintha azt mondanánk, hogy most szeretnénk valamit meg-visszaalakítani. Valamit lehet megújítani, de megreformálni nem. Az ember az életét, amikor reformálja, egy ország, amikor reformokat, egy egyház, amikor a tanításaiban reformokat vezet be, azt jelenti, hogy visszanyúl az eredetihez, visszanyúl a gyökerekhez. Ma, ha reformokról beszélünk, az azt jelenti, hogy vissza kell nyúlni addig a pontig, ahol még minden jó volt, és jó irányba ment, és oda térünk vissza – legalábbis az országban. Ha az egyházzal beszélünk, akkor azt jelenti, hogy visszatérünk a reformátorok tanításához. Ha az életünkről beszélünk, akkor azt jelenti a reform, hogy visszatérünk arra az időpontra, amikor utoljára az Úr asztala előtt álltunk. Ugyanis az Úristen Krisztus kegyelméből megtisztítja a mi életünket, amikor mi most is úrvacsorára készülünk, akkor minden egyes alkalom – amikor őszintén vesszük az úrvacsorát – alkalmat jelent arra, hogy lélekben szívszerint megtisztuljunk. Megreformálni magunkat azt jelenti, visszatérni erre a pontra, és ezen a ponton megmaradni, vagy legalábbis ehhez a ponthoz minél közelebb maradni. S nem véletlen, hogy Kálvin János is azt mondja, hogy: "Ecclesia semper reformanda. Az egyháznak mindig meg kell újulnia." Miért? Mert újra meg újra az egyház, a gyülekezet, a keresztyén ember bűnöket követ el, és akkor neki vissza kell menni a forráshoz, vissza kell térni az eredetihez, és onnét újra indulni. Újra kezdeni tiszta lappal, tiszta hittel, tiszta étellel a Krisztus alapján és nem más módon. Ma 2006-ban a reformata 2002-t jelent. Református egyházon belül a reform az a Kálvini reformáció kitörését, de minimum Ravasz Lászlót jelenti. S az ember életében az utolsó úrvacsorát. Fontos feladat Testvéreim, hiszen életünkben és halálunkban – ahogy hirdetjük is – nem a magunké, hanem a Krisztusé vagyunk. Fontos dolog, hiszen látnunk kell azt, hogy sokan szeretnének sokfelé pásztorolni minket. Hogy sokan szeretnének letéríteni arról az útról, amelyet az Isten Igéje és a Krisztus tanítása számunkra kijelölt. Sokan szeretnék azt mondani, hogy ugyan már, nincsen halottnak feltámadás, ugyan már, miért hisztek ti ilyen butaságokban, mint örökélet? Magam is hallom nap, mint nap. Csak ezeknek az embereknek én azt tudom mondani, hogy az én Mesterem, aki vallást tett arról, hogy van örökélet, az a halált is válassza. A biztos halál tudatában mondta, hogy van örökélet. És visszatért csak azért, hogy megmutassa, hogy igazat beszél. Ő formát adott az emberek vágyainak, az emberek kétkedésének, az emberek hitetlenségének. Egy formát, amit úgy hívunk evangélium, egy formát, amit úgy hívnak keresztyénység. S a mi feladatunk, ha valóban hinni akarunk az Istenben, ha valóban szükségünk van arra, hogy legyen biztos pont életben és halálban számunkra, hogy visszatérjünk ehhez a formához, saját elkalandozó gondolatinkat, és vágyainkat megreformáljuk, visszatérjünk a Krisztushoz. Ez a mi keresztyéni kötelességünk, s ez a mi keresztyéni felelősségünk is, hiszen ne felejtjük el, mi nemcsak nyája vagyunk az Istennek, de egyszerre pásztorai is vagyunk ennek a ránk bízott világnak. Ha jó pásztorok akarunk lenni, akkor meg kell tanulnunk lemondani, kismértékben meghalni, vagy akár a teljes megsemmisülést is vállalni csak azért, hogy embertársaink számára nyilvánvalóvá tegyük, hogy a mi hitünk igaz, a mi Mesterünk méltó arra, hogy kövessük, s hogy mi tudjuk, hogy élet és halál a jó pásztor vezetése alatt ugyanaz, hiszen egyet jelent az Istenhez tartozással. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk fel helyünkről, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk! Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy jó pásztorunk vagy, s hogy példamutatóként előttünk jársz azon az úton, melyet számunkra elkészítettél. Ő Uruk, taníts minket nap mint nap, óráról órára, percről percre, hogy tudjunk hűségesek maradni Hozzád. Adj erőt, hogy életünk minden percét, mint a bizonyágtétel percét tudjuk megélni. Ő Uruk, Te látod a mi szívünket, hogy mennyi mindennel megterheltek vagyunk, hogy vannak közöttünk, akik gyászolnak, s akik a fájdalomban talán nehezen tudnak hitvallóid lenni. Erősítsd őket a Te Szentlelked által, adj nekik békességet, hogy Igédben megtalálják önmaguk, mindannyiunk számára a megerősítést. Mindenség Istene taníts minket szeretni, s háládatos szívvel nézni a világ dolgaira, hogy most, midőn az új borért adunk hálát, ne az italt, hanem a Te szent Fiad áldozatát láthassuk általa. Mindenség Istene add, hogy legyünk bárhol is e földön, hogy akár örömmünk, bánatunk, gyászunk vagy munkánk, hogy kötelességünk vagy bármi más álljon közénk s a közé, hogy most a Te Igédet halljuk, azért vágyjunk Hozzád térni, s őszinte szívvel, tiszta hittel imádkozzunk, úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.